"ഉദ്ധരേദാത്മനാത്മാനം"

Reg. No. T. 26 License: No. 363. Dated 14-8-1937

നവജീവൻ

വരിസംഖ്യ { അഞ്ചലിൽ 3 രൂ. 6 ണ. തപാലിൽ 4 രൂ. 8 ണ. }

പ്രതിപക്ഷപത്രിക

ഏജൻറന്മാർക്കു് പ്രത്യേക നിരക്ക്

പരസ്യങ്ങൾക്കു് മിതമായ നിരക്കു്

"ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു്"

Vol. 25 | ശിവഗിരി, വക്കല. Trav, June 29th: 1945: ൧൧൨൦ മിഥുനം ൧൫-ാംനു-വെള്ളിയാഴ്ച | No. 16

ആത്മാവിന്റെ
പുരോഗമനം.

(പി. അനന്തൻപിള്ള, എം. എ.)

ആത്മാവുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം അതിനു പുരോഗമനം വേണ്ടതല്ലേ എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ശരീരത്തോടു കൂടിത്തന്നെ അതും മുമ്പോട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളും എന്നു പറഞ്ഞു തൃപ്തിപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ശരി, എന്നാൽ ശരീരം നശിക്കുമ്പോൾ എന്തുചെയ്യും? ആത്മാവും നശിക്കും എന്നു പറഞ്ഞാൽ എളുപ്പം കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ പിന്നെ എന്തിനാണു് ഈ സാഹസമൊക്കെ? എന്തും ചെയ്യാമല്ലോ. നിയമങ്ങളും, നല്ലനടപ്പും, കൂട്ടുകെട്ടും ഒന്നും വേണ്ട. അതെല്ലാം വേണം; ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം ശരീരം സുഖം അനുഭവിക്കത്തന്നെ വേണം. നിയമങ്ങളുംമററും വെടിഞ്ഞാൽ ശിക്ഷണം, മുതലായവയ്ക്കു വിധേയരായി നാം ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരും. ആകയാൽ ആത്മാവോടുകൂടിയ ശരീരത്തിനു പുരോഗമനം ആവശ്യമാണെന്നു സിദ്ധാന്തം.

ഇതൊരു കാര്യകാരണസഹിതമായ വാദമാകയാൽ പ്രതിഷേധിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല. സാധാരണന്മാരിൽ കവിഞ്ഞ ചിന്താശക്തിയുള്ളവർക്കു മാത്രമേ അതു സ്വീകാര്യമാകാതെയുള്ളൂ. അവരാകട്ടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽനിന്നും ബഹുദൂരം നോക്കുന്നവരാകയാൽ [illegible] ശരീരത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ആത്മാവും നശിക്കുമെന്നും ഒന്നും ശേഷിക്കുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞാൽ പ്രതിവാദികളുടെ ആശയത്തെയോർത്തു സഹതപിക്കും. പക്ഷെ ഈ അനുകമ്പ മററുള്ളവരുടെ അവഹേളനത്തിനു പാത്രമാകുന്നതിൽപരം ഒരു പ്രയോജനവും ഉള്ളതല്ലെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാം. എന്തെന്നാൽ ശരീരം വെടിഞ്ഞതിനുശേഷം ആത്മാവിനു ഗതിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു എങ്ങനെ തെളിയിക്കും? കേവലം അനുമാനത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള യുക്തിവാദം ശാസ്ത്രീയ മനോഗതിക്കു യോജിച്ചതല്ല. അനാദിയായ ശക്തി പ്രകൃതിയായി പരിണമിക്കുന്നു എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതിതന്നെ സജീവയായിത്തീരുന്നു എന്നോ, പ്രപഞ്ചം ചിന്തയിലുണ്ടായതാണെന്നോ, ഒന്നുമില്ല, വെറും തോന്നൽമാത്രമാണെന്നോ എങ്ങനെയൊക്കെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയും, സ്ഥിതിയും രഹസ്യമായിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു് എങ്കിലും പ്രപഞ്ചം നാമാവശേഷമായിത്തീരുമെന്നു നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതല്ല. ആകയാൽ ശരീരവർത്തിയായ ആത്മാവിന്റെ സ്ഥിതി സംശയരഹിതമാണെങ്കിലും ശരീരനാശത്തിനു ശേഷമുള്ള ഗതിയെപ്പററി ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല. നിശ്ചയമില്ലാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം ആത്മാവിനു അഭാവം ആരോപിച്ചു ശരീരത്തെമാത്രം സ്ഥായിയായിക്കരുതി അതിനെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിലും നല്ലതു് ഒരുപക്ഷെ പ്രത്യേകമായിത്തീരുന്ന വല്ല അദൃശ്യരൂപവും സ്വീകരിക്കുന്നതോ, അഥവാ കേവലമൊരു ശക്തിയായി പരിണമിക്കുന്നതോ ആയ ആത്മാവിന്റെ പുരോഗമനത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതല്ലേ! എന്നുമാത്രമല്ല സുഖാനുഭവത്തിനു വേണ്ടിയാണു പുരോഗമനമെങ്കിൽ, ആത്മാവിന്റെ സഹായംകൂടാതെ അതു സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ആകയാൽ നാം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ശരീരസുഖം നേടുന്നതിനുള്ള സകല ശ്രമങ്ങളിലും ആത്മാവിന്റെ കാര്യംകൂടി ഓർമ്മിക്കാനുള്ളതാകുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു വലിയ പ്രമാദം വന്നുപോകാവുന്നതാണു്. ആത്മാവു കൂടാതെ ശരീരമുണ്ടോ എന്നു്. വാക്കുകൾ വരുത്തി വയ്ക്കുന്ന ദുർഘടങ്ങൾ നോക്കുക. ജീവൻ, പ്രാണൻ, ആത്മാവു് മുതലായ അനവധി ശബ്ദങ്ങൾ നാം ഉദാസീനമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയുടെ [illegible]ആഗമികചരിത്രത്തിൽ ഇ[illegible] പ്രവേശിക്കണമെന്നു വി[illegible]രിക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും ആ[illegible]വു ശരീരം തന്നി[illegible]ണെ[illegible]മൂലകമായ വി[illegible]യൻസു പോലും ക[illegible]നൽകാതിരിക്കു[illegible]ക്കട്ടെ മുഷ്ടി [illegible]ക്കുന്നു? ശരീരം [illegible]ന്റെ പാട്ടിനു കടന്നുപൊ[illegible]ള്ളട്ടെ. അതു പാടെ നശിച്ചു[illegible]ന ശേഷം വീണ്ടും ആ രൂപത്തിൽ കിളർത്തു വരികയാണെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നാം അതിനു നൽകുന്ന പോഷണവും, അലങ്കാരവും മററു സംസ്കാരങ്ങളും അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വ്യർത്ഥമായിപ്പോകുന്നതല്ല. എന്നാൽ യാതൊരുവിധത്തിലുമുള്ള അനുഭവവും എന്നുമേ[illegible]

ണ്ട അനുമാനവും ശരീരത്തിന്റെ പുനരാവർത്തനം തെളിയിക്കാൻ അപര്യാപ്തമായിരിക്കെ, ഈ മൂഢവിചാരം വർജ്ജിക്കുന്നതല്ലയോ നല്ലതു്?

ഈ തത്വം അനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തേക്കാൾ ആത്മാവിന്റെ പുരോഗമനം അർത്ഥവത്തും ആവശ്യകവും ആണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ആത്മാവും ശരീരവും ആയുള്ള ബന്ധം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നിപ്പോൾ വിവരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ബുദ്ധിയും ശരീരത്തിന്റെ വകയായി ഗണിച്ചാലും, അവയ്ക്കപ്പുറത്തു നിന്നുകൊണ്ടു ഇപ്പറഞ്ഞവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ഒന്നുമില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. ആത്മാവിന്റെ ഭോഗായതനമാണു ശരീരം. ആത്മാവു മനസ്സിൽക്കൂടി ഇന്ദ്രിയാവബോധങ്ങളെ വിശകലനംചെയ്തു ശരീരത്തെ പ്രവൃത്തിന്മുഖമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ആത്മാവും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ഒരേ ഒരു സന്ധിബന്ധമാകുന്നു മനസ്സ്. ആ ബന്ധം ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ നശിച്ചാൽ നമ്മുടെ ഇഹലോകവാസം അവസാനിച്ചു എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊൾകേവേണ്ടു.

പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി ബുദ്ധിയിൽക്കൂടി പ്രതിഫലിച്ചു മനസ്സിൽ പതിയുന്ന വിഷയജ്ഞാനപരമ്പര മരണത്തോടുകൂടി നിശ്ശേഷം നശിക്കുന്നുവോ എന്നുള്ളതാണു് അടുത്ത പ്രശ്നം. അതെല്ലാം ആത്മാവിലവശേഷിക്കുന്നു എന്നും, ആത്മാവിന്റെ അടുത്ത [illegible]ന്തരപ്രാപ്തിയിൽ ഉത്തേജ[illegible]മാകുമെന്നും ഭാരതീയ തത്വ[illegible]കന്മാർ സയുക്തികമായി [illegible]ദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പൂർവശരീര[illegible]നമായ പരിത[illegible] സ്ഥിതി [illegible] എന്തെല്ലാം [illegible]ഗവേഷണത്താലും ഇതു തെളിയിക്കാൻ സാധിച്ചി[illegible]ല്ല. അങ്ങനെ വേർവിട്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാവിനേയും സത്തെന്നും, അസത്തെന്നും, സദസന്മിശ്രമെന്നും, മനുഷ്യരിൽ പലവിധത്തിലുള്ള പ്രേരണകളും ചെലു[illegible]ന്ന ശക്തിയുക്തമെന്നും മ[illegible] അനുമാനംകൊണ്ടു സ്ഥാ[illegible]ച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം തെററാണെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഗുണവുമുണ്ടു്. ഗുണം ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്താൽ പരിശുദ്ധമാക്കിത്തീർക്കാവുന്ന ജീവിതാനുഭവംതന്നെ. അധർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം ആത്മാവിലവശേഷിക്കയില്ലെന്നു എങ്ങനെ അറിയാം. അങ്ങനെ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളും വഹിച്ചുകൊണ്ടു ശരീരനാശത്തിനുശേഷം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആത്മാവിനു പൂർവശരീരത്തിലെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾവഴിയായി ബുദ്ധിയിൽക്കൂടി മനസ്സു സ്വീകരിച്ച വിഷയാവബോധങ്ങളെപ്പററി ഓർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയുന്നപക്ഷം, എത്രമാത്രം പശ്ചാത്താപമുണ്ടായിരിക്കും. ശാന്തി ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാവിനു ശാന്തിനൽകണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും വ്യർത്ഥമാണല്ലൊ.

—:o:—

കവിയും ആസ്തിക്യബോധവും.

സി. പ്രഭാകരൻ, ബി. ഏ.

പ്രപഞ്ചതത്വത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമായ കവിതയ്ക്കു സനാതനമായൊരു സന്ദേശമുണ്ടു്. അതു ജന്തുചൈതന്യത്തിന്റെ അനുക്രമമായ വളർച്ചയെ ചിത്രീകരിക്കുകയും മനസ്സിനു സംതൃപ്തിയും പ്രശാന്തിയും പ്രദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു ആത്മാവിന്റെ അനസ്യൂതമായ സ്പന്ദനമാണു്. തികഞ്ഞ ആസ്തിക്യബോധത്തോടുകൂടി ജീവിതചരിത്രത്തെ കടലാസ്സിൽ കുറിയ്ക്കുന്ന കവിയുടെ ലോകം നിത്യസ്വാതന്ത്ര്യമാണു്. അവിടെ നിസ്തുലമായ നിത്യചൈതന്യം മൊട്ടിട്ടു നില്ക്കുന്നു. ദേഹത്തെ മാത്രം സ്പർശിക്കുന്ന സംഗതികളുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടിൽനിന്നും സ്വയം വിമുക്തനായ കവി വിശേഷാതരമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകനായും ശാശ്വതമായ ആനന്ദത്തിന്റെ ഉല്പാദകനായും പരിലസിക്കുന്നു. മരണമോ നിരാശതയോ പരാജയമോ അയാളുടെ ഭാവനയെ മലീമസമാക്കുന്നില്ല; ജീവിതവൈവിധ്യങ്ങൾ അയാളുടെ പ്രയാണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുമില്ല. അയാളുടെ കർമ്മമാണു് ബൃഹത്തമമായ യജ്ഞം. ധാർമ്മികമായ പ്രചോദനം സ്വഹൃദയത്തെ സ്പന്ദിപ്പിക്കുന്നു. നശ്വരങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ഒരിക്കലും അയാളുടെ ആത്മചൈതന്യം കുതിച്ചു പായുന്നില്ല. വിശ്വവ്യാപകമായ തന്റെ പ്രതിഭ ജീവിതപ്രവാഹത്തിന്റെ ഗതിയെ നേർവഴിയ്ക്കു നയിയ്ക്കുകയും ചിരന്തനങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ സുസ്പഷ്ടമായി പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഋഷിയല്ലാത്തവൻ കവിയല്ല.

വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാവരും ഈ മഹാതത്വത്തിന്റെ മർമ്മം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയവരത്രെ. വ്യാസൻ, വാല്മീകി, കാളിദാസൻ, ടാഗോർ തുടങ്ങിയ വിശ്വമഹാകവികൾ അവരുടെ കൃതികൾവഴി പ്രസ്തുതാദർശങ്ങളെ സമഞ്ജസമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തൊരു വിശാലമായ പ്രപഞ്ചമാണു നാമവയിലൂടെ ദർശിക്കുന്നതു്! 'നാനൃഷിഃ കവിഃ' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് അവരെ കുറിച്ചത്രെ.

കലയ്ക്കു് കാമ്പുവേണം.

ഒരസ്തിവാരമോ പശ്ചാത്തലമോ ഇല്ലാത്ത കവിത ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ മണ്ണടിഞ്ഞുപോകും. കാലത്തിന്റെ ശക്തിയായ പ്രവാഹമേററിട്ടും അടിയുറച്ചുനില്ക്കുന്ന സാഹിത്യം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ എടുത്താലൊടുങ്ങാത്ത സമ്പാദ്യമാണു്. സൂക്ഷ്മമായ ജീവിതത്തിന്റെ വികാസത്തിനു് അതെത്രമാത്രം പ്രേരകമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കുവാൻ മേല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വളർച്ചയെത്തന്നെ അതു് ശരിപ്പെടുത്തുകയും വിശ്വവ്യാപകമായ സഹൃദയവീക്ഷണം സാധിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്താണു് ആനന്ദം.

കവിത ആനന്ദാത്മകമാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. വെറും മാംസളമായ ആനന്ദത്തെയാണോ ആനന്ദമെന്നു പറയേണ്ടതു? വികാസത്തിനു വേദിയാകുന്ന ആനന്ദമാണു യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദം. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏതു ശാഖയ്ക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള ആനന്ദത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുണ്ടു്. ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയുള്ള ഹൃദയത്തിന്റെ സ്പന്ദനം [illegible]മിത്രവും ഉത്തേജകപ്രദ[illegible]മായിരിയ്ക്കും. പരിചയത്താൽ പ്രവൃദ്ധമായ സൃഷ്ടിചാതുര്യവും ജീവിത

ത്തിന്റെ നല്ല വശങ്ങളിലേയ്ക്ക് തെളിവുററ വെളിച്ചം പായിയ്ക്കുകയും പ്രാകൃതവശങ്ങളെ സംസ്കരിച്ച് ദ്വൈതബോധത്തെ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള കൃതികളുടെ അഭാവം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യേക്കും.

രുചിഭേദങ്ങൾ നിലവിലുള്ളപ്പോൾ മനുഷ്യൻ വൈവിധ്യത്തെയല്ലേ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുകയെന്നു ചോദിയ്ക്കാം. ശരിതന്നെ. പക്ഷെ പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളെ ഉല്ലംഘിച്ച് ജീവിയ്ക്കുവാൻ അമ്മാതിരിയുള്ള രുചിഭേദങ്ങൾക്കു കഴിവില്ല. ശാകുന്തളവും രാമായണവും ഗീതാഞ്ജലിയും നളിനിയും നാഗിലയും എന്തുകൊണ്ടാണു ഇന്നും നമുക്കു ക്ഷയമറ്റ ആനന്ദം പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു്? പ്രൗഢപ്രബന്ധത്തിനു എന്തുകൊണ്ടു കാലത്തെ അതിലംഘിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല?

ഒരു വ്യത്യാസം.

ആസ്തിക്യബോധമാണു കവിയുടെ മതം. അയാൾ ഹിന്ദുവോ മുസൽമാനോ ക്രിസ്ത്യാനിയോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. സത്തയായ ഗുണത്തെ പ്രകീർത്തിയ്ക്കുന്നവനത്രെ കവി. ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയില്ലാതെ വല്ലതുമെഴുതുന്നതു കവിയല്ല-നേരിയൊരു ചലനമുണ്ടാക്കാൻ അമ്മാതിരിയുള്ള കവിതയ്ക്കു കഴിയുമെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണു്. പക്ഷെ ജീവിതചക്രത്തെ അനസ്യൂതമായി ചലിപ്പിയ്ക്കുവാൻ വിശേഷാത്തരകൃതികൾക്കേ കഴിയൂ. ടാഗോറിന്റെ സാഹിത്യം ഒന്നു മനസ്സിരുത്തി പഠിയ്ക്കുക. എന്തൊരാസ്തിക്യബോധവും സംസ്കാരവുമാണു് നാമതിൽ ദർശിയ്ക്കുന്നതു്!

ചില പരമാർത്ഥങ്ങൾ-

ഈ യുദ്ധവും തീവ്രയാതനകളും നമ്മെ കൂടുതൽ വിശ്വാസികളാക്കി മാററുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പാപത്തിന്റെ കാരിരുമ്പഴിയ്ക്കുള്ളിൽക്കിടന്നു ജീവിതത്തിനു വിരാമമിടുവാനല്ല, ഉശിരോടുകൂടി അധർമ്മങ്ങളോടു നേരിട്ടു നിത്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമാധാനവും കൈവരിയ്ക്കുവാനാണു് നാം അനവരതം പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. കൊടുംപോരിന്റെ കെടുതികൾ ജീവിതത്തിൽ പല പരിവർത്തനങ്ങളും വരുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും വ[illegible]യ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്നു അണുമാത്രം വ്യതിചലിയ്ക്കുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതു ഹൃദയശൂന്യതയത്രെ! ഇന്നു എല്ലാററിനും ഒരു വമ്പിച്ച മാററം വന്നിട്ടുണ്ടു്. ചെന്താമരയുടെസ്ഥാനത്തു ഇന്നു നിരന്തരം ചോരയൊലിയ്ക്കുന്ന വ്രണിതഹൃദയമാണുള്ളതു്. പ്രശാന്തിയുടെ നന്ദനപ്പൂങ്കാവിൽ മരണത്തിന്റെയും അനീതിയുടേയും പാഴ് നിഴലുകൾ വട്ടമിട്ടു കളിയ്ക്കുന്നു. കൊടുംപശിയേററു വലഞ്ഞ അമ്മമാർ അരക്കാശിനു തന്റെ അരുമക്കുഞ്ഞുങ്ങളേയും യുവതികൾ ചാരിത്രത്തെയും വിക്രയംചെയ്യുന്നു. അധർമ്മങ്ങൾ പടർന്നുപിടിച്ച ജീവിതപന്ഥാവു വികൃതമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ വെളിച്ചത്തിനുവേണ്ടി നിലവിളിയ്ക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളുടെ താക്കോൽ കയ്യിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കവേ, നിങ്ങളിതുവല്ലതും കാണുന്നുണ്ടോ?

ഞങ്ങൾക്കു നിരാശതയിലും കൂരിരുട്ടിലും ശുക്രനക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ സാത്വികപ്രഭ പരത്തണം. കാരിരുമ്പിന്റെ കൈച്ചങ്ങലകളെ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു ഞങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിസർഗ്ഗമധുരമായ തെളിതേൻ ആസ്വദിയ്ക്കണം.

അതുകൊണ്ടു്—

ആലപിയ്ക്കൂ, ജീവനെ ഉണർത്തുന്ന വിശേഷാത്തര സംഗീതമാലപിയ്ക്കൂ. ജീവിതത്തിന്റെ അനശ്വരതയെ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രകീർത്തിയ്ക്കൂ. ഞങ്ങളോടൊപ്പം ജീവിച്ചു് ഞങ്ങളുടെ യാതനകളിലും സുഖാസുഖങ്ങളിലും പങ്കുകൊണ്ടു സേവനത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയും മാഹാത്മ്യത്തെ പാടിപ്പാടി സനാതനമായൊരു സംസ്കാരത്തെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുവാൻ കവിയ്ക്കു കഴിയുകയുള്ളൂ.

അങ്ങനെ തന്നെത്താനാണു് കവി തികഞ്ഞ ആസ്തിക്യബോധത്തോടുകൂടി ജീവിതത്തിന്റെ സത്തയായ ഗുണത്തെ പ്രകീർത്തിയ്ക്കുകയും ആദർശത്തിന്റെ പൈമ്പാലേകി സംസാരത്തിന്നു ഉപശാന്തി വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാഹിത്യത്തിനു കാലദേശാവസ്ഥകളില്ല. അതു സർവ്വവ്യാപകമാണു്. യഥാർത്ഥമായ സാഹിത്യം വിശ്വഹൃദയത്തെ എന്നെന്നും സ്പന്ദിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അടിയുറച്ച വിശ്വാസം കവിഹൃദയത്തിൽ തിരതല്ലലുണ്ടാക്കും. തന്മൂലം ജീവിതത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ചിത്രീകരണമായി കവിത രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

സംസ്കാരം; അതാണു് നമുക്കിന്നാവശ്യം. ആസ്തിക്യബോധത്തിനേ സംസ്കാരത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കുവാൻ കഴിയൂ. താല്പര്യങ്ങൾ ഇന്നോ നാളെയോ നശിക്കാതിരിക്കയില്ല. സനാതനമായൊരു സംസ്കാരത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കവിതയെ കുപ്രചരണങ്ങൾക്കു മലീമസമാക്കുവാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ല.

ഉദാഹരണങ്ങൾ.

ഇന്നു് കേരളത്തിലെ ഏററവും ആസ്തിക്യബോധമുള്ള കവി ഉള്ളൂരത്രെ. ഒരേ ഒരു ഗ്രന്ഥംമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളൂ. സ്വാതിശായിയായ ഭാരതീയാദർശത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തിയ്ക്കൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്തുലവും വിശാലവുമായ പ്രതിഭ വാസയോഗ്യമായൊരു ലോകത്തെ വിരചിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ നിവാസികൾക്കു സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി ചോര ചിന്തേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറപ്പുള്ള തന്തു; അവരുടെ ജീവിതാദർശങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കിയിരിക്കുന്നു.

തികഞ്ഞ ആസ്തിക്യബോധത്തോടുകൂടി സേവനമനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ കവി ശ്രീമാൻ പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരാണു്. കറവു വററാത്ത ഒരു പശുവിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത മഹനീയമായ ആദർശജീവിതത്തെ ചുരത്തുന്നു. കാർഷികകേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരവും നൈസർഗ്ഗിക സൗകുമാര്യവും കാണണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത വായിക്കണം. ഈ യുവകവി കേരളത്തിലെ നിരവധി ലക്ഷം യുവഹൃദയങ്ങൾക്കു ഉത്തേജനവും ചൈതന്യ[illegible] പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. നാ[illegible]ഹത്തായ പരമ്പര[illegible] മാനം കൊള്ളുവാ[illegible]തയുടെ കാടും [illegible] സ്വതന്ത്രമായൊരു പന്ഥാവിലൂ[illegible]ചിയ്ക്കുവാനും അദ്ദേഹമുപ[illegible]ശിയ്ക്കുന്നു. പാഴ്നിഴലുകൾ പടർന്നു കിടക്കുന്നിടത്തു പാലൊളിപ്പുതുനിലാവു പരത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവാഹിനി ആദർശത്തിന്റെ വിശാലമാ[illegible] മുദ്രത്തിലേയ്ക്കു പുളച്ചൊഴുകുന്നു. കാഴ്ച കണ്ണിനും കരളിനും കുളുർമ്മ നല്കുന്നു.

തോട്ടം നനച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും കുടത്തിന്റെ വില കൊടുക്കാത്ത നനക്കാരനോടു് അമ്മ മനം ചുട്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. 'നാളെയോ മററന്നാളോ കുടം ഉടഞ്ഞുപോകും. കുടം മാത്രം ശേഷിയ്ക്കും' അമ്മ പ്രകൃതി. നനക്കാരൻ മനുഷ്യൻ. ജീവിതമാണു കുടം. അതിന്റെ വില അതുണ്ടാക്കിയ കുശവനു കൊടുക്കാത്ത തോട്ടക്കാരൻ കൃതഘ്നനാണു്.

കൂരിരുട്ടിൽ വെളിച്ചത്തിനലയുന്ന ഞാൻ രണ്ടു തെളിതാരങ്ങളെ എണ്ണി! മററുള്ളവ എവിടെ, എന്തോ!

At dead of night rain has been falling in the Sal-groves, and I awake in the morning to the rich comradeship of the malathi with the red dawn. My red-cow, her sleek body glossy in the morning sunlight wanders at leisure to crop her store of tender grass shoots. There is no dissension in the current of this beauty; the roar of the cannon can not over come it. Thus by many silent voices does not returning season wisper its message of faith at the poets' door' *Tagore.

കാലകല്ലോലകോലാഹലം.

(തുടർച്ച)

അന്നത്തെ സ്ഥിതികൾ തികച്ചും പശ്ചാത്യങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു സ്നേഹിതനുമായി ഞാൻ രമണാശ്രമത്തിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ തിരുവ[illegible]മലയിലെ ഗോപുരം കണ്ടു [illegible]ച്ചപ്പെട്ടു നമ്മുടെ സ്നേഹി[illegible] ഇ[illegible] പറയാൻ തുടങ്ങി[illegible]ർ? ഈ പൂർവ്വി[illegible] ധ[illegible]ത്തിനു ഇത്ര മൂ[illegible]യിരുന്നോ? ഇത്ര വമ്പിച്ച [illegible] ഗോപുരം ഇങ്ങനെ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു എത്രലക്ഷം ഉറുപ്പിക വേണ്ടിവന്നിരിക്കണം. ഇതിന്റെ ഒരു കാൽ ശതമാനമെങ്കിലും ചെലവുചെയ്തു ഒരു പാഠശാലയോ അനാഥമന്ദിരമോ [illegible]പിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്നു [illegible]ൻ [illegible]രക്ഷരകുക്ഷികളും നിരാഹാരകുക്ഷികളുമായ എത്രയോ പാവങ്ങൾ പിഴയ്ക്കുമായിരുന്നു. ദുർവ്യയം ചെയ്തു ആകാശം മുട്ടെ കെട്ടിപ്പൊക്കിയിരിക്കുന്ന ഇതിലാണോ ഈശ്വരൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഈ മൗഢ്യങ്ങളെല്ലാം ഇവരുടെ ബുദ്ധിമോശത്തെയല്ലേ കുറിക്കുന്നതു്. ഈ പണമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ എത്രയോ പേപ്പർമില്ലുകളോ പാഠശാലയങ്ങളോ കെട്ടിക്കാമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇവർ വെറും മൂഢന്മാർ തന്നെ എന്നുള്ളതിൽ ഒരു സംശയവുമില്ല. വല്ല വിണ്ടുവിചാരമുള്ളവരായിരുന്നു എങ്കിൽ തന്റെ ഭാവിസന്താനങ്ങളുടെ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ലേ.

ഗൗരവമേറിയ ഈ പ്രസംഗം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞു. സർ, ഈ കാണുന്നതായ ഗോപുരം നമുക്കു ഇപ്പോൾ ഒരു പക്ഷെ അപഹാസ്യമായും നിഷ്പ്രയോജനമായും വന്നേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഇതു പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുമാത്രം ഈ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു ന്യായമായി ഊഹിക്കാൻകഴിയും. എന്തെന്നാൽ ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സകല കാര്യങ്ങളും മതിയായ കാരണങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നവയാകുന്നു. നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാർക്കു ക്ഷേത്രത്തോടുള്ള ബഹുമാനവും അവരുടെ ഭക്തിയുടെ ഔന്നത്യവുംകൊണ്ടാണു് ഈ ഗോപുരങ്ങളും അത്യുന്നതങ്ങളായി കാണുന്നതു്. നേരേമറിച്ചു അവരുടെ ആ മനോഭാവം ഇല്ലാതെ പോയതിനാലാണു് നമുക്കു ഇന്നു ഇതിൽ അവജ്ഞ തോന്നുന്നതു്. മനസ്സും ശ്രദ്ധയുമാണു് വസ്തുക്കളുടെ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യത നിർണ്ണയിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ അന്നത്തെക്കാലത്തു ഇങ്ങനെയുള്ള ഗോപുരാദികൾ അവരുടെ ഈശ്വരപ്രേമത്തിനു ചേന്നവകളാകുന്നു. അന്നത്തെ കാലത്തിനു് അനുസരണമായി അവരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ദേശസേവ, ധർമ്മസംരക്ഷണം, മുതലായവയെ ഇന്നു 'അവനവന്റെ വയറു നിറക്കുവാൻ മററുള്ളവന്റെ കാലുപിടിക്കേണ്ട നമ്മളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യുവാനുമശക്യമല്ലേ. അത്ര ധനസമ്പന്നന്മാരും സൗഭാഗ്യയുക്തരുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നെയാണു ഇന്നും അവരുടെ സ്മരണയ്ക്കു ഹേതുവായ ഈ ഗോപുരാദികൾ തെളിയിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ അന്നത്തെ സദാചാരങ്ങൾ ഇന്നു അനാചാരങ്ങളായി തീർന്നു എങ്കിലും അന്നു് അവ സദാചാരങ്ങൾതന്നെയായിരുന്നു. ഈ മാററങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം കാലംതന്നെ. അതു നാം ഗ്രഹിക്കാതെ അവരുടെ ആചാരങ്ങളിൽ കുററമാരോപിക്കുന്നതു നമ്മളുടെ ബുദ്ധിമോശം തന്നെയാണു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ പലതും കണ്ടേയ്ക്കാം. എന്നാൽ നാം അവയിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടവ കാലത്തിനു അനുകൂലമായ സംസ്ക്കാരം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വന്നുപോയിട്ടുള്ള കുഴപ്പങ്ങളാണു് ഇവയെല്ലാമെന്നാകുന്നു. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കാതെ പൂർവ്വന്മാരെ ശപിച്ചതുകൊണ്ടോ നമ്മുടെ ശുഷ്കബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടോ വലിയ പ്രയോജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലതന്നെ.

ജാതിവിഭാഗമാണു ഭാരതത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനു മുഖ്യകാരണമെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതു് ഏറെക്കുറെ വാസ്തവംതന്നെയാണു്. ചാതുർവ്വർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ഒരുമുഖ്യഅംഗമായിട്ടാണല്ലൊ കാണുന്നതു്. കാര്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ഉത്തമാധമഭേദം പോലെ ധർമ്മനിർവ്വഹണത്തിൽ ബ്രാഹ്മണാദി വിഭാഗങ്ങളും ധർമ്മത്തെ പ്രധാനമാക്കി കണ്ടുവരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു ജാതീയമായി കാണുന്ന ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥ അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നും വളരെ അകന്നുപോയിരിക്കുന്നു.

ധർമ്മസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടികർത്താവിനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട ഈ വ്യവസ്ഥ കാലക്രമത്തിൽ സ്വാർത്ഥലോലുപന്മാരായ പലരുടേയും കുതന്ത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ടു വർഗ്ഗീയഭേദങ്ങളും മത്സരങ്ങളും ആയിത്തീർന്നു ഇന്നിതാ ധർമ്മവിധ്വംസകമായി ചമഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ കാലത്തു വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ധർമ്മങ്ങളെ യഥാവിധി നിറവേററുന്ന ഒരു വ്യക്തിപോലുമില്ലതന്നെ. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഷട്കർമ്മയുക്തനായി സന്ധ്യാവന്ദനാദികളാൽ ധർമ്മപ്രധാനനായി ജീവിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ കൊററിനു് വകയില്ലാത്തെയോ ധനസമ്പാദനത്തിലുള്ള മോഹത്താലൊ ഉദ്യോഗങ്ങൾ മുഖേ[illegible]ധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ദാ[illegible]സന്മാരായി കോടതികളിലും റെയിൽവേ

സ്റ്റേഷനിലുമായി ജീവിച്ചുപോരുന്നു. എവിടെയും ഭുജബലവീര്യപരാക്രമത്താൽ പുരുഷസിംഹന്മാരായി ജീവിച്ചുപോന്ന ക്ഷത്രിയർ വാണിജ്യവ്യവസായാദികളാലും മററും നിസ്തേജരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. ക്ഷത്രിയത്വവും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയുംകൂടെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നാൽ "പൃഥ്വി അക്ഷത്രിയയായോ?" എന്ന ശങ്കയാണ് ഉദിച്ചുകാണുന്നത്- അനാദികാലംമുതൽക്കുള്ള കുലവൃത്തിയാൽ കുബേരന്മാരായ വണിക്കുകൾ കർമ്മശാലാധിപതികളായി രാജഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്നു. നാലാമത്തെ കൂട്ടർ വേണ്ടവിധത്തിൽ വിദ്യാസമ്പന്നരായോ സമുചിതകർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയവരായോ കാലാനുകൂലം പൂജ്യരായി ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വിപരീതകർമ്മങ്ങളിൽ ജീവിച്ചുപോരുന്ന ഇവരിൽ ആരാണ് വിഹിതകർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ. വിഹിത കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കപ്പെടാത്തവരിൽ ചാതുർവ്വർണ്യം എങ്ങനെ പ്രശോഭിക്കും.

ഇന്നു നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ചാതുർവ്വർണ്യവ്യവസ്ഥ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ഒരു അംഗമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ വിപര്യയം എങ്ങനെങ്ങനെ സംഭവിക്കും? ത്രികാലങ്ങളിലും നാശമില്ലാത്ത ധർമ്മമല്ലേ സനാതനമാകുന്നതു്. അപ്പോൾ കാലഭേദത്താൽ നശിക്കപ്പെടുന്ന ധർമ്മം സനാതനമല്ലെന്നുള്ളതു് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നില്ലേ? അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇന്നത്തെ ചാതുർവ്വർണ്യവ്യവസ്ഥ കാലാനുകൂലമായ ധർമ്മത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതല്ലാതെ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ഒരംഗമാകുന്നതല്ലതന്നെ. സത്യം, ജ്ഞാനം, ആനന്ദം, ഇത്യാദി ആത്മവികാരങ്ങളാണെങ്കിൽ അവ അന്നും ഇന്നും എന്നും നിത്യങ്ങളും എല്ലാവരാലും പ്രാപിക്കപ്പെടേണ്ടവകളുമാകുന്നു. അപ്പോൾ ഇന്നത്തെ ജാതിവ്യവസ്ഥ സനാതനധർമ്മത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ലാത്തതുകൊണ്ടത്രേ സനാതനധർമ്മസിദ്ധാന്തങ്ങളും തൽപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അവയെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഗീർവ്വാണഭാഷയും ജനമനോന്തരീക്ഷ[illegible]ൽനിന്നും എവിടെയോ മാഞ്ഞു മറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ ഹൈന്ദവസമുദായം ധർമ്മപഥത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നതു ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാണനായ സനാതനധർമ്മത്തോടും തത്ദ്രഷ്ടാക്കളായ ഋഷിപുംഗവന്മാരോടുമുള്ള ബന്ധത്തെ ഛേദിക്കുകതന്നെയാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ആർഷരാജ്യത്തിലെ സന്താനങ്ങൾക്കു ഇതു് ഒരുകാലത്തും യുക്തമല്ലതന്നെ. നാം ഭാരതീയത്വത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഭാരതീയവിജ്ഞാനങ്ങളെ പ്രജ്വലിപ്പിക്കണം, സനാതനധർമ്മത്തെ സമുദ്ധരിക്കണം. സമുദ്ധരിച്ച ധർമ്മത്തെ നാനാദിഗന്തങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിക്കണം, താനെത്താൻ ആചരിച്ചും മററുള്ളവരേയും ആചരിപ്പിക്കണം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽമാത്രമെ സനാതനധർമ്മം രക്ഷിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. രസഭരിതങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളോ നോവലുകളോ മനഃസ്സന്തുഷ്ടിയുണ്ടാക്കി തരുന്നവകളല്ല. വാഹനങ്ങളോ ഇതരസാമഗ്രികളോ മനസ്സിനു തൃപ്തിതരികയില്ലതന്നെ. വ്യവസായശാലകളോ, ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളായ കെട്ടിടങ്ങളോ, സാമുദായികപ്രവർത്തനങ്ങളോ സ്വാതന്ത്ര്യമുളവാക്കുവാൻ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇവകളെല്ലാം സ്വാർത്ഥതയുടേയും അളവില്ലാത്ത തൃഷ്ണയുടേയും വിത്തുകളത്രേ. ഈ വിത്തുകളുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു ഇന്നത്തെ സമരമുഖം. ധനവ്യയവും വസ്തുനഷ്ടവും മാനവയജ്ഞവുമാകുന്ന രൂപങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഈ ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ് ലോകം മുഴുവൻ ഗ്രസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ധർമ്മത്തിന്റെ ചങ്ങലയാൽ ബന്ധിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമേ ലോകം ശാന്തിദേവിയുടെ മടിയിൽ നിദ്രിതമാകയുള്ളൂ. ലോകശാന്തിയ്ക്കുവേണ്ടി നാം ധർമ്മങ്ങൾ ആചരിച്ചേ മതിയാകയുള്ളൂ- ധർമ്മത്തിൽ നിന്നല്ലാതെ ലോകശാന്തി സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ധർമ്മത്തെ സുരക്ഷിതമാക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് ഓരോ ഭാരതീയന്റെയും കടമ. അതേ ആദ്ധ്യാത്മികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാന്തിപ്രസരങ്ങളാൽ അന്ധകാരത്തിന്റെ കരാളതയിൽ പെട്ടുഴലുന്ന മാനവവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഹൃദയം നിറയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു ഓരോ ഭാരതീയന്റെയും കർത്തവ്യങ്ങൾ.

ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെയാണു നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ചാതുർവ്വർണ്യവ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയിലുള്ള അഭിരുചി കുറഞ്ഞതോടുകൂടെ പൂർവ്വികരുടെ ആ വിജ്ഞാന സുധാകുംഭങ്ങളിൽ ശുഷ്കജ്ഞാനത്തിന്റെ കാളകൂടം നിറച്ചു ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ധർമ്മം താറുമാറാക്കി തീർത്തു ഈ ജാതിഭേദമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ലതന്നെ. ഇതിനെ നശിപ്പിക്കാതെ ഇന്നു ധർമ്മം സുരക്ഷിതമാകുന്നതല്ല.

ജാതിഭേദം എങ്ങനെയുണ്ടായി, അതിന്റെ പ്രയോജനമെന്താണ് എന്നു ഇനിയും വിചാരിച്ചു നോക്കാം. ഹിന്ദുക്കൾക്കു പരമപ്രമാണഭൂതമായിട്ടുള്ളതു് വേദം മാത്രമാണല്ലോ. വേദത്തിൽ ഇന്നത്തെ നിലയിലുള്ള ജാതികൾ വിവക്ഷിച്ചിട്ടേയില്ല. ബ്രാഹ്മണോസ്യമുഖമാസീൽ, ബാഹൂരാജന്യഃകൃതഃ, എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു നിർദ്ദേശത്താൽ, ധർമ്മപ്രധാനമായി നാലു വർണ്ണങ്ങൾ മാത്രമുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇവൻ ബ്രാഹ്മണനാണ്, ഇവൻ ബ്രാഹ്മണനല്ല എന്നുള്ള ഇന്നത്തെ ഭേദം അതിൽ കാണുന്നില്ല. സ്വഭാവത്തിൽനിന്നുമാണു ബ്രാഹ്മണാദി ജാതികൾ (ധർമ്മങ്ങൾ) ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നല്ലാതെ വേദം നമ്മെ മറെറാന്നും ബോധിപ്പിക്കുന്നില്ല. വജ്രസൂച്യുപനിഷത്തു ഇതിനു ഉത്തമോദാഹരണമാകുന്നു. സ്മൃതികളും ഈ അർത്ഥത്തെത്തന്നെയാണു ബലപ്പെടുത്തുന്നതു്.

"യോഽനധീത്യ ദ്വിജോ വേദാൻ
അന്യത്ര കുരുതേ ശ്രമം.
സ ജീവന്നേവ ശൂദ്രത്വ-
മാശു ഗച്ഛതി സാന്വയഃ" സ്മൃതി

വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യാതെ ഏതൊരു ദ്വിജനാണോ [illegible]രവ്യവസായങ്ങളിൽ [illegible] ചെയ്യുന്നതു് അ[illegible] [illegible] സകുടുംബം ശൂദ്രനായിത്തീരുന്നു എന്നാണു് ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഈ സ്മൃതിയിൽനിന്നും കർമ്മങ്ങളാണു് ജാതിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇനിയും കൃതയുഗത്തിൽ ജാതിവിഭാ[illegible] ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വായുപു[illegible]ണത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു.

(തുടരും)

നവജീവൻ.

1120 മിഥുനം 15-ാംനു-

ഒരു അവലോകനം.

പരിവർത്തനം. എവിടെയും പരിവർത്തനം. ആചാരപരിവർത്തനം, രാഷ്ട്രീയ പരിവർത്തനം മുതലായ വിവിധ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു കാലഘട്ടമാണ് ഈ നൂററാണ്ടെന്നുപറയാം. ലോകം പരിവർത്തനദശയിലെത്തുമ്പോൾ അതിനു നവയുഗമെന്നു പറയുന്നു. ലോകം നവയുഗത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിയുന്നു. ഭാരതയുദ്ധം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി കലിയുഗം ആരംഭിച്ചു. ഏതാനംവർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു ലോകമഹായുദ്ധമുണ്ടായി. എന്നാൽ അതിലും ഗംഭീരമായിട്ടുള്ളതാണു ഇപ്പോഴത്തെ യുദ്ധം. ഇതിനു ഭൂലോകമഹാമണ്ഡലയുദ്ധമെന്നു പറയാം. ഇതോടുകൂടി വലിയ പരിവർത്തനം വരുന്നു. ഉലകം സ്വാതന്ത്ര്യത്ര്യക്ഷരീമന്ത്രം ഉരുവിടുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങളും അങ്ങിനെതന്നെ. സ്വാർത്ഥതകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പടുത്ത രാഷ്ട്രങ്ങളെല്ലാം നിലംപതിക്കുന്നു. ധർമ്മത്തിനു ഗ്ലാനിഭവിക്കുമ്പോൾ അധർമ്മോപാസനം പണ്ടുമുതൽക്കുതന്നെ ഇങ്ങിനെ നടന്നുവരുന്നു. പ്രശാന്തസുന്ദരവും ലോകസമാധാനപരവുമായ ഭരണയന്ത്രം തിരിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നു.

ആചാരവും വേഷവിധാനവുംകൊണ്ടു മനുഷ്യരാശി വിഭിന്നഭാവനകളിൽഎത്തി. ഇവ മതത്തിൽ [illegible]ദിനെയോ കോ[illegible]ചെയ്തു. തനു ല[illegible]മനുഷ്യർ സൗഹ[illegible]മായി ക[illegible]ത്തുകൂട്ടുവാൻ തരമില്ലെന്നായി. ആചാരം മതത്തെക്കൊണ്ടും മതം ആചാരത്തെക്കൊണ്ടും ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ മതം ആചാരങ്ങളിൽ ലയിച്ചോ ആചാരം മതത്തിൽ ലയിച്ചോ എന്നുള്ള പ്രശ്നം ഇന്നും [illegible]പ്പത്തിൽ കിടക്കുകയാണ്. ഏതായാലും മതത്തേയും ആചാരങ്ങളേയുംപററി മനുഷ്യർ ഇന്നു ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായാണ് ഇപ്പോൾ മതപരമായും ആചാരപരമായുമുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു ഇന്നു മനുഷ്യർ യത്നിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൈക്യവും മതൈക്യവും ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള മുറവിളി ഇപ്പോൾ എവിടെയും കേൾക്കുന്നു. ദുരാചാരപരവും വിഭിന്നഭാവനകളുമായ "എക്കലുകൾ"— അഴുക്കുകൾ മഹായുദ്ധമാകുന്ന നദീപ്രവാഹത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോകുന്നു. മനുഷ്യർ സഹോദരങ്ങളാണെന്നുള്ള ബോധം ഉണർന്നുവരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് "മനുഷ്യരുടെ വേഷം, ഭാഷ മുതലായവ എങ്ങിനെയിരുന്നാലും അവരുടെ ജാതി ഒന്നായതുകൊണ്ടു, അന്യോന്യം വിവാഹവും പന്തിഭോജനവും ചെയ്യുന്നതിനു യാതൊരു ദോഷവുമില്ലെന്നുള്ള ശ്രീനാരായണഗുരുദേവന്റെ ആദർശങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുന്നത്. മനുഷ്യർ ഈ ആദർശത്തിൽ ചെന്നെത്താതെ ശാന്തിയും സമാധാനവും കൈവരുന്നതല്ല. മനുഷ്യരെ മാടുകളാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആചാരങ്ങളേയും തുലാമാലകളേയും പരിവർജ്ജിക്കണം. ഈ പരിവർത്തനമാണു ഇന്നു ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നടക്കുന്നത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പരിണാമം കൃതയുഗോദയമെന്നു ഞങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുന്നു.

—o—

ഒരു ആദർശ വിവാഹം.

Sadhu Sivaprasad

ഞാൻ ശിവഗിരിയിൽ വന്നതിൽപിന്നെ നടന്ന എല്ലാസംഭവങ്ങളിലുംവെച്ച് എന്നെ അത്യന്തം ആമോദഭരിതമാക്കിയ മംഗളകർമ്മം 1945 ജൂൺ 21-ാംനു- ശാരദാസന്നിധിയിൽവെച്ചു നടന്ന ഈ ആദർശ വിവാഹമാകുന്നു. ഗുരുദേവൻ വളരെ ആശിച്ചിട്ടുള്ള ജാതിനാശിനിസംരംഭത്തിൽ മിശ്രവിവാഹത്തിനു വലിയസ്ഥാനമാണുള്ളത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഏകജാതി മനുഷ്യർ തമ്മിൽ നടക്കുന്ന വിവാഹങ്ങൾക്കു മിശ്രവിവാഹം എന്നുപറയുവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും ജാതികളും ജാതികളും തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ആ മതിലുകളുടെ ഓരോ കല്ലുകൾ അടർന്നു വീഴുന്നതു കാണുമാൻ നമുക്കെല്ലാം വളരെ കൗതുകമാണു. ഗുരുദേവന്റെ ആദർശങ്ങൾ ഏവംവിധം ഫലിച്ചുകാണുന്നതു എത്രയും സന്തോഷാവഹമത്രെ! യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ ഈമാതിരി സംരംഭങ്ങൾകൊണ്ടേ ജാതിനശിക്കയുള്ളൂ.- സൗഭാഗ്യവതി ശ്രീ എസ്സ്. ശാരദാ ബി. എ. എം. ബി. ബി എസ്സ് ചിരഞ്ജീവി ടി. കെ. ജയറാം എം. ബി. ബി. എസ്സ് ഐ. യം. എസ്സ്. തമ്മിലുള്ള പാണിഗ്രഹണ മഹോത്സവം ശിവഗിരിസന്ന്യാസികളുടെ മംഗളകർമ്മങ്ങളോടും നാനാജാതിമതസ്ഥരായ പൗരാവലിയുടെ ജയജയഘോഷത്തോടും മാംഗല്യവാദ്യധ്വനികളോടും വിഭവസമൃദ്ധമായ പെരും സദ്യയോടും കൂടി വിജയകരമായരീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നവദമ്പതിമാർക്കനേകം സമ്മാനങ്ങൾ ലഭിച്ചതിനുപുറമെ പൊതുജനങ്ങളുടെ വക മംഗളപത്രങ്ങളും ലഭിച്ചിരുന്നു. ഈ ആദർശശാലികളായ നവദമ്പതിമാർക്കു സർവ്വ മംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

—❀—

(212-ാംപേജിൽ നിന്നും തുടർച്ച)

ശാന്തിയും, സമാധാനവും നൽകുന്നതിനാണ് ശ്രീനാരായണപരമഹംസൻ തന്റെ ധർമ്മം ലോകസമക്ഷത്തിൽ സമർപ്പിച്ചതു. അവയെ പ്രചരിപ്പിച്ചു ശാന്തിയും സമാധാനവും ഉണ്ടാക്കുക, അതായിരുന്നു ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ ആഗ്രഹം. അതു സാധിക്കുന്നതിനു ആദർശപ്രചാരകന്മാർ ഒരുമിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കണം. ജാതിമതാദിഭേദചിന്താന്ധകാരം നശിപ്പിച്ചു, ശാന്തിയോടും; സമാധാനത്തോടുംകൂടി ജീവിക്കുന്ന സുദിനം കൈവരുത്തുന്നതിനു മതൈക്യകിരണങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ശ്രീനാരായണധർമ്മസൂര്യനെ പൂർവ്വചക്രവാളത്തിലേക്കു ഉരുട്ടിക്കയററുക. [illegible]ങ്ങനെ നിത്യാനന്ദാനുഭൂതി ഉ[illegible]ാക്കുക!!!

—o—

കോവിലിൽ.

ദേവി! താവക വിനീതഭക്തയീ-
കോവിലിൻ നടയിലെത്രകാലമായ്
തീവ്രനിഷ്ഠയൊടു വാണിടുന്നു നിൻ-
പൂവൽ മേനിയൊരു നോക്കു കാണുവാൻ. 1

എന്തു താമസമയേ ശുഭാംഗി! യീ-
താന്തയാം മഗതിയിൽ കനിഞ്ഞിടാൻ
വെന്തുനീറു മകതാരൊടെത്രനാൾ
ചിന്തിടേണ മിനിയശ്രുധാര ഞാൻ- 2

അന്തികത്തിലിതു മട്ടു വാണു ഞാൻ
നൊന്തു കേണു മിഴി നീരൊഴുക്കിലും
ഹന്ത! ദർശന മെനിക്കു നൾകുവാൻ
ബന്ധുരാംഗി! കനിയാത്തതെന്തു നീ- 3

അംബികേ! ജനനി! നശ്വരങ്ങളാ-
മിമ്മഹീതല സുഖങ്ങളൊന്നുമേ
ശർമ്മമല്പവു മണച്ചിടായ്കയാൽ-
നിന്മനോജ്ഞപദമാശ്രയിച്ചു ഞാൻ- 4

ഇന്ദ്രചാപസമമായ് പ്രഭാകണം
ചിന്നിമിന്നിബത! മാഞ്ഞലിഞ്ഞിടും
നിന്ദ്യഭോഗനിരയെങ്ങു? ദേവി! നിൻ-
സന്നിധാന സുഖമെങ്ങു ശോഭനേ! 5

ശാശ്വതം ഹൃദയശാന്തി യംബികേ!
വിശ്വമെങ്ങുമൊരുപോൽ തിരഞ്ഞിതാ-
ശ്വാശയറ്റു ലഭിച്ചിടായ്കയാ-
ലാശുനിൻ നികടമെത്തി ഞാൻ ശുഭേ! 6

മഞ്ജുരമ്യനവ ഹർമ്മ്യ രാശിയോ
നെഞ്ചുലയ്ക്കു മളവററവിത്തമോ
രഞ്ജിതദ്യുതിയുയർന്ന കീർത്തിയോ
മഞ്ജുളാംഗി! ഹൃദിശാന്തി നൾകുമോ. 7

ആശയായ മൃഗതൃഷ്ണയെത്തുടർ-
ന്നീശ്വരി! സമയമെത്രപോക്കിലും
ക്ലേശമാണു ഫലമെന്നറിഞ്ഞു നിൻ-
പേശലം കഴൽ പണിഞ്ഞിടുന്നു ഞാൻ. 8

സർവലോക ജനനീ! കൃപാമയി!
ദിവ്യമാം തവ പദാംബുജങ്ങളിൽ
നിർവികാരമിഹ വീണു കേഴുമീ
പാവമാം മഗതിയെന്തുണയ്ക്കണേ- 9

തൃക്കടാക്ഷ മധുവൃഷ്ടി തൂകിയെ-
ന്നുൾക്കളത്തിനുണർവേകിയംബികേ!
വെക്കമിങ്ങു തവ ദിവ്യദർശനം
മുക്തിദായിനി! യിവൾക്കു നൾകണേ. 10

ലേ[illegible]വിദാൻ,
മുതുകുളം പാർവ്വതിഅമ്മ.

വിരഹം.

—o—o—

പ്രഭാകുമാർ,

കരുണതൻ തനിരൂപമേ കണ്ണുകൾ-
ക്കമൃതമേ എൻ്റെ അമ്മേ അനുപമേ,
വരണമേ ദിവ്യദർശനംതന്നെനി-
ക്കഴലുതീർക്കണേ ആനന്ദധാമമേ.

കഴൽ കുഴഞ്ഞു കളികളിൽ കൗതുക-
മെഴുമിവൻ നിന്നെ വിട്ടിതാദൂരെയായ്
അഴവതുണ്ടതിവാത്സല്യമുള്ള നീ
വഴിയിൽ വന്നെന്നെ യേറ്റുകൊണ്ടീടണേ.

എവിടെയോടിനടക്കിലുമെന്നെനീ-
യവിടെയൊക്കെയും പിന്തുടർന്നീലയോ
ഇനിയുമെന്തെൻ്റെ രോദനം കേൾക്കാതെ,
കനിവെഴാതെ, വരാതെകഴിക്കുന്നു?

ചുഴലവും മഹാമൂകത പൊങ്ങുന്നു
വഴിയറിയാതെ ഞാൻവലഞ്ഞീടുന്നു
ഇരുളുവന്നുപരന്നിടും മുമ്പു നീ-
യരികിൽവാ എൻ്റെ പെറ്റമ്മയല്ലയോ.

അകലെയായങ്ങെരിഞ്ഞടങ്ങീടുന്നു
കതിരവ, നതാകാണാമവിടത്തിൽ
അരിയപൈതലെ തേടുമെന്നമ്മത-
ന്നരുണശോഭ കലർന്ന കവിൾത്തടം.

കനകകോമളിമാവൊരു പാർശ്വത്തിൽ
നിഴലുകൊണ്ടങ്ങിരുളു മറുപുറം,
അവിടെയാകുന്നിൽ നിൻ മനോഭാവങ്ങൾ
പ്രതിഫലിച്ചു ഞാൻ കാണുന്നു കാതരേ.

ശിശിരശീകരം പേറിവീശുന്നൊരാ-
യലസസാമുദ്രവായുവിലൂടവേ
മധുരചുംബനമേകാൻ കുനിഞ്ഞൊരെ-
ന്നരിമമാതാവിൻ നിശ്വാസമേൽപ്പു ഞാൻ

സരള കോമളമായ് തരുവാടിമ-
മ്മരരവമുതിർത്തീടുന്നതിലഹോ
മധുപുരണ്ടനിൻ താരാട്ടു പാട്ടിലെ
മധുര രാഗം പുളച്ചു ഞാൻ കേൾക്കുന്നു.

രവിപൊലിഞ്ഞൊരായംബരവീഥിയി-
ലെവിടുന്നോ മിന്നിവന്നന്തിതാരകം
ഛവി പരത്തവേയുൽക്കണ്ഠാപൂർണ്ണം നിൻ
നയനം നേരിട്ടുകാണുന്നു ഞാനമ്മേ.

മുഴുമതിയതാ കാന്തിചൊരിഞ്ഞുയ-
ർന്നെഴുവതും കാൺമു പൂർവാംബരത്തിങ്കൽ
അഴകിലങ്ങനെ പാലുംപകർന്നെ[illegible]
വഴിയേയെത്തും പ്രഭാവതിയമ്മപോൽ.

ഗതിമതിയമ്മേ, നിന്നെപിരിഞ്ഞിരു-
ന്നിതുവിധം കഴിച്ചീടാൻ കൊതിപ്പു ഞാൻ
അരികിലുണ്ടെങ്കിൽ നിന്നെ മറക്കും ഞാ-
നരുതെനിക്കിപ്പോൾ നിന്നെ മറക്കുവാൻ

വിരഹദുഃഖത്തിലൂടെന്നെവി-
ട്ടൊരുമധുരസ്മൃതിയെ വരിപ്പു ഞാൻ
ഇടമുറിയാതെന്നിൽക്കമ്മയോർമ്മയി
ലിടവും കാലവും ഞാൻ മറന്നീടുവൻ.

—o—

ഒരു ഉൽബോധനം.

ഹരിപ്പാട്ട റ്റി. ഡി. ത്യാഗരാജൻ.

ഭൂഗർഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവരുടെ ഗവേഷണങ്ങളിൽനിന്നും ഊഹിച്ചിരിക്കുന്നതു ആദിമ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭൂപ്രവേശനം ഏകദേശം നാല്പതിനായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പായിരുന്നു എന്നാണ്. ഈ നാല്പതിനായിരംകൊല്ലങ്ങൾകൊണ്ട് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുണ്ടായ മത്പരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ എന്തെല്ലാം. ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് എന്താണു ഹേതു. ആദിമനുഷ്യർ ജീവിക്കണം എന്ന ഏകഉദ്ദേശം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മനുഷ്യനു സ്വതസിദ്ധമായ വിവേചനം ശക്തികൊണ്ടു അവന്റെ ഇരയെ കൊല്ലുന്നതിനും മറ്റും പാറകൾ കൊണ്ടു ആയുധം ഉണ്ടാക്കി. വർഗ്ഗപാരമ്പര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇണയെ തേടുക എന്നതു് ഏതൊരു ജീവിക്കും അടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരാഗ്രഹമാണ്. അതു പ്രകൃതിശക്തിയാണ്. ഒരുപക്ഷേ ആക്കാലത്തു മനുഷ്യനു വികാരം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. മനുഷ്യവർഗ്ഗം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ഇണയെ കൈക്കലാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നായിരിക്കണം മറ്റുള്ള വികാരങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി. മനുഷ്യനിൽ സകല ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും കടന്നുകൂടി.

മനുഷ്യൻ സാമൂഹ്യജീവിയാണ്. അവന്റെ സമൂഹത്തിൽ ഏതുവിധമായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളാൽ ദൈനംദിനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിപത്തുകൾക്കു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ അന്നുള്ള ചിന്തകന്മാർ ചിന്തിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായതാണു ലോകത്തിലെ ആദ്യമതം. ആ ജ്ഞാനികളുടെ ചിന്ത ലോകത്തിന്റെ ഘടനയിലേക്കും, അതിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലേക്കും തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു അദൃശ്യശക്തി സകല ദൃശ്യശക്തികൾക്കും ഉപരിയായിനിന്നു സകല ഗോളങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടു. സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ കണക്കു തെറ്റാതെ ഉദിക്കുകയും അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശീതവും, ഉഷ്ണവും, മഴയും, മഞ്ഞും മറ്റ[illegible]കാരം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇ[illegible] എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന ആ [illegible]ദൃശ്യശക്തിയെയാണ് അവർ ഈശ്വരൻ എന്നു വിളിച്ചതു്.

അന്നു മനുഷ്യർ ചെയ്തിരുന്ന അക്രമങ്ങളും അപരാധങ്ങളും ഈ ശക്തിവിശേഷത്തിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു വിപരീതമാണെന്നും; പിന്നെ ഏങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മനുഷ്യർക്കു ശാന്തികിട്ടുമെന്നും അവർ പ്രവചിച്ചു. അന്നുള്ള ഭുജബലപരാക്രമികളായ നായകന്മാരെ ഇവർ സഹനശക്തിയാൽ വശീകരിച്ചു അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങി ജീവിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ മനുഷ്യർക്കു ജീവിതത്തിനു ഇദംപ്രഥമമായി ചില നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടായി.

ഏതു പ്രവാചകന്റെയും മരണശേഷം ആദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവചനങ്ങൾക്കു പല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. സ്വാർത്ഥലോലുപരായ ഒരു കൂട്ടർ ഈ പ്രവചനങ്ങളെ അവർക്കനുകൂലമായി വ്യാഖ്യാനിക്കും. ഫലം വീണ്ടും സമാധാനലംഘനം. ഈ കലാപങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു ഇനി ഒരു ചിന്തകൻ, പഴയ നിയമങ്ങളെ പുനരുദ്ധരിച്ച്, അന്നുള്ള ജനതയുടെ മനോവ്യത്യാസങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നിറംകൊടുത്തു ചില നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും. അതിനും അനന്തരഫലം പഴയതുതന്നെ. ഈ മാതിരി പല മതങ്ങളെ, പിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ഒരുമിച്ചു കോർത്തിണക്കിയ ഒരു മതമാലയാണു ഹിന്ദുമതം. ഹിന്ദു എന്ന പദം മനുഷ്യരുടെ ഒരു പ്രത്യേക സമൂഹത്തെ കുറിക്കുന്നതുമാത്രമാണ്. ആ സമൂഹം ഭാരതത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു. അങ്ങനെയാണു ഭാരതത്തിനു ഹിന്ദുസ്ഥാനം എന്നു പേരു സിദ്ധിച്ചതു്. അവർ അനുസരിച്ചുപോന്ന നിയമങ്ങളാണു ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഇന്നുനാം കാണുന്നതു്. പല ആചാര്യന്മാർ പല കാലങ്ങളിൽ പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളവ ആകപ്പാടെ പല കൂട്ടരും അനുകരിച്ചു. അങ്ങനെ ശാഖോപശാഖകൾ ഉണ്ടായി. ആ നിയമങ്ങളെ സ്വാർത്ഥലോലുപരായ ഒരുകൂട്ടർ—അന്നത്തെ അഭ്യസ്തവിദ്യർ— അവർക്കനുകൂലമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു. അന്നും, ഇന്നും, എന്നും, അഭ്യസ്തവിദ്യർ എന്തുപറഞ്ഞാലും, നിരക്ഷരകുക്ഷികൾ വിശ്വസിക്കതന്നെ ചെയ്യും. വിദ്യതന്നെ അവർക്കു മാത്രമുള്ള ഒരു പാരമ്പര്യാവകാശമാക്കിത്തീർത്തു "ബ്രഹ്മജ്ഞാനീതി ബ്രാഹ്മണഃ" എന്ന മഹത് വാക്യത്തിനു് അർത്ഥമില്ലാതാക്കിത്തീർത്തു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പാവനമായ ഹിന്ദുമതം അനാചാരസംകലിതമായി ദുഷിച്ചു "ജാതിമത"മായിതീർന്ന ഹിന്ദുമതം, ജാതി അതിന്റെ ബലിഷ്ഠമായ മുഷ്ടിക്കുള്ളിൽകിടന്നു പിടയുന്ന അവസരത്തിലാണ് ഭഗവാൻ ബുദ്ധൻ ലോകശാന്തിക്കുവേണ്ടി തന്റെ സന്ദേശം പരത്തിയതു്. "ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരമായ എതിർപ്പുനിമിത്തമാണ് ബുദ്ധമതം അതിന്റെ ജന്മഭൂവായ ഭാരതത്തിൽനിന്നും ബഹിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതു്" എന്നു മി. എച്ച് ജി. വെൽസ് തന്റെ "സംക്ഷിപ്ത ഭൂലോകചരിത്ര"ത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശ്രീമത് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ശ്രമങ്ങളും നിഷ്ഫലമായതിനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നെ.

എല്ലാ മതങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. നിരീശ്വരവാദികളും അവരറിയാതെ ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാ ഗോളങ്ങളും അവകളുടെ പ്രത്യേകപാതകളിൽകൂടിമാത്രം ചരിക്കുന്നതു്, അവകൾ തമ്മിലുള്ള ആകർഷണനിമിത്തമാണ് എന്നു ഏതു നിരീശ്വരവാദിയും സമ്മതിക്കും. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളും "ഇലക്ട്രോൺ" "പ്രോട്ടോൺ" എന്നു രണ്ടു പരമാണുക്കളുടെ ഘടകങ്ങളാണ് എന്നും, ഇലക്ട്രോൺ പ്രോട്ടോണിനു ചുറ്റും അതിശീഘ്രം ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ശക്തി വിശേഷം എന്തു്. ഈ ശക്തികൾക്കെല്ലാം ഏതൊ കാരണം ആ ശക്തിവിശേഷമത്രെ ഈശ്വരൻ. ആ ശക്തിവിശേഷത്തിനു ഏതു പേരു കൊടുത്താലും അതു വേറൊന്നാകുകയില്ല. എല്ലാമതത്തിന്റേയും ഉദ്ദേശം ലോകത്തിനു ശാന്തിയും, സമാധാനവും നല്കുക എന്നുള്ളതാണ്. നിസ്വാർത്ഥമായി ജീവിക്കുക എന്നാണു എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും പരമനിർദ്ദേശം. പക്ഷെ സ്വാർത്ഥരായ മനുഷ്യരുണ്ടോ ഇതു വകവയ്ക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥതയ്ക്കുവേണ്ടി മതത്തിന്റെ പേരിൽ മനുഷ്യർതമ്മിൽ തല്ലുന്നു.

ഈ സ്വാർത്ഥതകളെ ഇല്ലാതാക്കി മതവിദ്വേഷം നശിപ്പിച്ചു ഭാരതത്തെ ജാതിയ[illegible]ത്തിന്റെ ദംഷ്ട്രകളിൽനിന്നു [illegible]ക്ഷിച്ചു്,

(ശേഷം 210 ാംപേജിൽ)

ശിവഗിരി.

(അന്നനട)

എം. കെ. ഭാസി.

ശിവഗിരി! മഹാഗുണഗിരി! മന്ദ-
ഗമന വാഹിനീ സലിലരംഗമേ!

വരദമാം ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിനായ്
വരമരുളിയ ഗുരുനാരായണ-

പരമഭാസുര പദ ചലനത്താൽ
പ്രസിദ്ധി നേടിയൊരതുല്യ ദേശമേ!

നശിച്ചകേരളം സമുദ്ധരിക്കുവാൻ-
മനുഷ്യരാശിയെ പ്രബുദ്ധരാക്കുവാൻ-

അവതരിച്ചൊരാഗുരുവിനന്ത്യമാം
യവനികയിട്ട നടന രംഗമേ!

സുവർണ്ണ രാശിതൻ വിജയ കാഹള-
പ്രതിധ്വനികളിൽ ദിഗന്തം മുങ്ങവേ,

നശിച്ചജാതിയാം നിശാചരിതന്റെ
കരാള വക്ത്രത്തിൽ പതിച്ച കേരളം,

തിരിച്ചെടുക്കുവാനവതരിച്ചൊരാ-
ഗുരുവിൻ ശാരദാപ്രതിഷ്ഠ' രംഗമേ!

ലസിക്കണീ മൃദുമൃണാളിയെന്നപോൽ,
പുലരിപുൽ കിടുമരുണകാന്തിയിൽ.

ii

പ്രശാന്തമായ താ തിരിഞ്ഞു പാഞ്ഞിടും,
ചെറുകല്യ മന്ദമരുളിടുകയാം,

പതിതരായിടും മനുജരാജിയെ-
സമുദ്ധരിച്ചൊരാ ഗുരുവിൻ സൂക്തികൾ.

അരികിലായ താതലകളാട്ടിയാ-
വരിനെല്ലിൻ നിര രമിച്ചിടുന്നു ഹാ!

അരുളുകയാണു ഗുരുവിൻ ശോഭന-
ചരിതങ്ങളതു മനുജർ കേൾക്കുവാൻ.

അകം കുളിക്കു മൊര മോഹനിസ്വനം
മുകളിലായതാപികങ്ങളോതുന്നു:-

"ഒരുജാതി മതമൊരുദൈവമെന്ന-
വിശുദ്ധ തത്വത്താൽ പരം ലസിക്കുമീ

പ്രബുദ്ധകാശിപോൽ വിമല ഭാസുരം
ശിവഗിരിയിന്നു പതിതക്കാശ്രയം.

വരുവിനിങ്ങോട്ടു കരങ്ങൾ കോർത്തിതി-
മുദിതരാം നിങ്ങളിണി നിരന്നഹാ!

തപസ്വിയാം ഗുരുവരന്റെ തത്വങ്ങൾ
പ്രവൃത്തി ലോകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ചെയ്യുവാൻ."

iii

പ്രകൃതി ദേവിതൻ മനോജ്ഞമാകു-
പ്രദകൾ ത[illegible]ിടും സുഖദരംഗമേ!
ശിവഗിരി, മഹാഗുണഗിരി മന്ദ-
ഗമന വാഹിനീ സലിലരംഗമേ!
ജയിക്കുന്നീ ചിരം പ്രസന്നകാന്തിയാൽ
ഇരുണ്ട [illegible]നാതിൽ തരളതാരം പോൽ.
ലസിക്ക[illegible]ലാകത്തിൽ പ്രകാശമാ[illegible]യ്
ഗുരുനാരായണ ജയ പതാകപോൽ.

ഹിററ്'ലരുടെ ചീട്ടുകളി.

അംശി

(കറത്തി)

കൂട്ടുകാരേ, തീർന്നു ഹിററ്'ലർച്ചീട്ടുകളി സർവ്വം.
നിഖില്ലോകവും നിമിഷം കൊണ്ടന്ന
കളിയിൽ മേളിച്ചു നിന്നു.
അതിഭയങ്കര മിതുപോലൂഴിയിൽ
പെരിയ പോരില്ലാ വേറെ
തുറപ്പുജോഡികളുയർത്തിക്കാട്ടിയും
ചൊടിച്ചും കൊണ്ടൊരാൾ വെട്ടി-
വിവിധരീതിയിൽ "ഡയമൺ" "സ്പേട്ട്"കൾ
"ക്ളവറും" "ഹാർട്ട്"മായ് മുട്ടി.
അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയോരരിയ റാണിമാ
രഗണ്യ കോടിയിലെത്തി.
അപരൻ ശ്രദ്ധമേ ചെറിയ പന്തിനാൽ
നൃവര ശ്രേണിയെ വീഴ്ത്തി.

കൂട്ടുകാരേ, തീർന്നു ഹിററ്'ലർച്ചീട്ടുകളി സർവ്വം.
അഖില കൈകളു മതുലകൌതുകം
കളിയിൽ ചീട്ടെറിഞ്ഞേറേ.
നിരന്നു കുത്തുട്ടീ ച്ചവിടെയൊക്കയും
പരന്നു കുരിരുൾ കൂട്ടം.
ഗഗനസീമനി ഘന പടലിതൻ
ഗമനഘോഷങ്ങൾ കേട്ടു.
ഇടി നിനദത്തിൽ പെരിയ ഭീരങ്കി
വെടികൾ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു.
അതിലും ഭീകര മുയരെപ്പാഞ്ഞു പോയ്
കൊടിയ കൊള്ളിമീൻ കൂട്ടം.

കൂട്ടുകാരേ, തീർന്നു ഹിററ്'ലർച്ചീട്ടുകളി സർവ്വം.
ജഗത്തു സർവ്വവും തകർത്ത ജർമ്മനി-
ൻകതിനുള്ളിലായിപ്പോൾ.
പെരുത്തു ബാഷ്പത്തിൻ നടുക്കു നമ്മളെ
നിറുത്തിയോനിതാ തോററു.
അവക്കു വിശ്വത്തെ ഉടച്ചു വാക്കുവാ
നട്ടപ്പു നാമല്ലെന്നോററു.
മികച്ച സ്വപ്നങ്ങൾ നടത്തും 'നാസി'യാം,
മുതല വാപിളന്നോടി.
വലിയ ദാസ്യമാം കലപ്പമേലും നാം
വലിക്കയെന്നതും വന്നു.
കൂട്ടുകാരേ, തീർന്നു ഹിററ്'ലർച്ചീട്ടുകളി സർവ്വം.

ജീവിതശകലങ്ങൾ

മോറീസ്സ് തോറെ

രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിലെ ഒരു അഗ്നിപർവതം:

(വാസുദേവ്, ഏരൂർ)

യുദ്ധം വിതച്ച കെടുതിയുടെ ചുടുനീർച്ചുഴിയിൽ പതിച്ച യൂറോപ്പ് ഒരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ തമ്പോറടിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നേറുകയാണ്. ബർലിനിൽ "മാനവമഹിമയുടെ നറും തുടുപ്പു നടമാടുന്ന ചുകപ്പുകൊടി" പാറിപ്പറക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ വിജയോന്മാദം മൂന്നാമതൊരു യുദ്ധത്തിന്ന് ബീജാവാപമായി പരിണമിക്കുമൊ, എന്ന ചോദ്യശകലങ്ങളാവിർഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഫാഷിസ്റ്റ് കിരാതത്വത്തിന്റെ അവതിയിൽ സന്തോഷം കൊള്ളാത്ത ഒരൊററ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമിയുമില്ല. ഒരൊററ ദേശാഭിമാനിയുമില്ല- അങ്ങിനെ ഭൂമുഖത്തു നിന്ന് ഒരത്യാപത്തിന്റെ കനത്ത കരിങ്കാറുകളെ തുടച്ചു നീക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, ആർഷഭാരതത്തിലെ നാല്പതുകോടി ജനഹൃദയങ്ങൾ ഒരുകാലൻ തടങ്കൽ പാളയത്തിനകത്തു കിടന്ന് എരിപൊരികൊള്ളുകയാണ്. ഈ വിജയോത്സവത്തിൽ നമുക്കെന്തു സന്തോഷമാണുള്ളതു്, അടിമത്വത്തിന്റെ കെട്ടിവരിഞ്ഞ കാൽച്ചങ്ങലക്കണ്ണികൾ നമ്മെ അനുനിമിഷം നൊമ്പരം കൊള്ളിക്കുന്നില്ലേ!, ഇങ്ങിനെ നൂറായിരം പ്രശ്നാവലികൾ നമ്മുടെ ചുററും ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചലച്ചെക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ തെല്ലിട ചുഴിഞ്ഞാലോചിക്കുന്ന ഏതൊരു രാഷ്ട്രീയവിദ്യാർത്ഥിക്കും ഒന്നു സുവ്യക്തമാകും- നിണം പുരണ്ട യൂറോപ്യൻ ചരിത്രത്തിൽ, മനുഷ്യത്വത്തിന്നു പരിപൂർണ്ണമായും പുലരുവാനനുവദിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പുതിയ പിറവിയുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾക്കു കോപ്പു കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന്; യൂറോപ്പിലങ്ങോളമിങ്ങോളം പുരോഗമനശക്തികൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ലോകരംഗത്തുനിന്നു സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിന്റെയും സാമ്രാജ്യദുർമ്മോഹത്തിന്റെയും പടർന്നു പിടിച്ച കളകളെ പാടെ പറിച്ചെറിയുന്നതിന്നു ജനകീയഭടന്മാരുടെ കരുത്തുററ കൈകൾക്കു കെല്പും കഴിവുമുണ്ടെന്ന് ആധുനിക ലോകചരിത്രം ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ അതിരററ മാററൊലിയാണ് "സാമ്രാജ്യത്വനെടുങ്കോട്ട"യായ- ഇംഗ്ലണ്ടിൽപ്പോലും കൊടുമ്പിരിക്കൊള്ളുന്ന ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രക്ഷോഭണം. ബ്രിട്ടനിലെ പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ "സ്പാർക്ക്ബ്രൂക്ക" ഡിവിഷനിൽ, "സാമ്രാജ്യസന്താനമായി എണ്ണപ്പെടുന്ന ഏമറിയെ എതിർക്കാൻ "കമ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തപണ്ഡിത"നെന്നറിയുന്ന രജനിപാമിദത്ത് സ്ഥാനാർത്ഥിത്വം- കൈയ്യേററ മുന്നോട്ടു വന്നിട്ടുള്ളതു. അങ്ങിനെ പാശ്ചാത്യ മേഖലയിലെങ്ങും ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള മുറവിളി നാൾക്കുനാൾ ഇരട്ടിച്ചുവരികയാണ്. ഈ പ്രകാരം രാഷ്ട്രീയ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിച്ച ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികളിൽ, ജനകീയപിൻബലത്തിലും രാഷ്ട്രീയ പാണ്ഡിത്യത്തിലും ഒരഗ്രിമസ്ഥാനമലങ്കരിക്കുന്ന ഒരാളാണ്, മോറീസ്സ് തോറെ എന്നു നിസ്സംശയം തുറന്നു പറയാം.

"പാരീസ്സ് കമ്യൂണി"ന്റെ അഗ്നിപരീക്ഷയിലൂടെ കടന്നുപോയ- മനുഷ്യരാശിയുടെ ബൃഹത്തരങ്ങളായ ചില നേട്ടങ്ങൾ കൂട്ടിത്തൂൺകൊടുത്ത "ഫ്രാൻസ്" മുഴച്ചുനില്ക്കുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ വെറുമൊരു കറുത്ത പുള്ളിക്കുത്തായി പര്യവസാനിക്കുമൊ, എന്നു നാം നടുക്കംകൊണ്ടു. ഫ്രാൻസിലെ രക്തപ്പുഴയൊഴുക്കിയ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തെ ഇന്നും പുളകം കൊള്ളാതെ സ്മരിക്കുവാൻപോലുമസാദ്ധ്യം. പക്ഷെ, കാലഘട്ടത്തിന്റെ വൈപരീത്യഫലങ്ങൾ നീണ്ട ഒന്നരമാസക്കാലത്തോളം അതു "മഹത്തായ സാമ്രാജ്യ"ത്തെ വ്യസനകരമായ നിഴൽപ്പാടുകളിലേക്കാഴ്ത്തിവിട്ടു- ഫ്രാൻസ്സ്, ഫാസിസ്റ്റ് കഴുകുകളുടെ വിഹാരരംഗമായി അധഃപതിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ഭീകരമർദ്ദനത്തിന്റെ മുന്നിൽ കൂസാതെ നിന്നടരാടിയിട്ടുള്ള കൈത്തഴമ്പററുപോയിട്ടില്ലായ്മയാൽ, എമ്പാടും പ്രതിരോധപ്രവൃത്തികൾ ഓളംവെട്ടി. ദേശസ്നേഹികളായ ജനങ്ങളൊട്ടാകെ "ഒളിസേന"കൾ രൂപീകരിക്കുകയും നിയമവിധേയത്വത്തിന്ന് കീഴ്‌വണങ്ങാത്ത വാർത്താപത്രങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഹിററ്ലർ കൂട്ടാളികൾക്കു ഫ്രാൻസിലെങ്ങും പൊറുതിമുട്ടത്തക്കവിധം വമ്പൻ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. 194 ജൂൺമാസത്തിൽ, രണ്ടാംസമരമുഖത്തിന്റെ മൂടുപടം വലിച്ചുചീന്തപ്പെട്ടതോടുകൂടി, ഫ്രാൻസ്സിലെ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ "ഗറില്ലാവിഭാഗം" സഖ്യസൈന്യവ്യൂഹങ്ങൾക്കു മുന്നണിയിൽ നിന്നു പടപൊരുതി. സൈന്യപ്രവേശനപ്രാരംഭത്തിന്നു മുൻപു തന്നെ "ഗറില്ലാഗ്രൂപ്പു"കൾ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളധീനപ്പെടുത്തിയിട്ടു; സൈനികാധികാരികൾക്കു മുന്നറിവു നൽകിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു- "ഫ്രാൻസിലെ ഗറില്ലാസേനകൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ യുദ്ധരംഗത്തു കൊടിയ തടസ്ഥങ്ങൾ വലിച്ചിടുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു" എന്നു സുപ്രീംകമാണ്ടർ ഐസൻഹോവർ പറഞ്ഞതു്, കലർപ്പില്ലാത്ത പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്.

എന്നാൽ ഈ സംഘടിത പ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ശക്തിവിശേഷം മറഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു-: മോറീസ്സ് തോറെ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ വീരോചിതനേതൃത്വം!!

തൊഴിലാളി- ജനകീയനേതാവു

മോറീസ്സ് തോറെയുടെ ജനനം നിർദ്ധനനായ ഒരു ഖനിതൊഴിലാളിയുടെ കുഡുംബത്തിലാണ്. കുട്ടിക്കാലംമുതല്ക്കു തന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്നു ജീവിതത്തിന്റെ പരുപരുത്ത കുററൻപാറക്കെട്ടികളോടു ദൈനംദിനം ഏററുമുട്ടേണ്ടിവന്നിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതസമരവുമായി ബന്ധംപുലർത്തുകയും, തൊഴിലാളിനേതാക്കളിൽ ഒരു സ്ഥാനം സമാർജ്ജിക്കുന്നതിന്നുള്ള സൌഭാഗ്യം തോറെയ്ക്കു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായി.

തോറെയ്ക്കു കോളേജിലെ യൂനിവേഴ്സിററിയിലൊ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള അവസരം നാളിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സംഭവപരമ്പരകൾ നിറഞ്ഞ സ്വജീവിതത്തിലെ സ്വാനുഭവങ്ങളാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാധനപാഠങ്ങൾ. എന്നാൽ തോറെയുടെ വിജ്ഞാനതൃഷ്ണ, രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധത, ദരിദ്രലക്ഷങ്ങളോടുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത കടപ്പാട്, മാതൃഭൂമിയോടുള്ള കൂറു, അദ്ദേഹത്തെ ഫ്രാൻസ്സിലെ പ്രഥമ

ഗണനീയമായ "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കക്ഷി"യുടെ കേന്ദ്രകമ്മററിയംഗമെന്ന സമുന്നതപദവിയിലേക്കുയത്തിവിട്ടു. അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷോഭണത്തിൽ, മാഷ്ൽ കോച്ചിൻ, ആന്ദ്രേമോത്തി, മുതലായവയോവൃദ്ധനേതാക്കളുടെ സഹപ്രവത്തകനായിട്ടു ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ ഒരമൂല്യസ്ഥാനമർഹിക്കുന്നതിനുള്ള കൈവല്യസിദ്ധി തെളിഞ്ഞു. ഒരു സാധാരണക്കാരനായ തോറെ, അങ്ങിനെ, തന്റെ ജീവിതവിജയസോപാനങ്ങളിലേക്കു കുതിച്ചുകേറി.

ജയിൽ—വിദ്യാലയം.

കാലവിളംബമെന്യേ മോറീസ്സ്തോറെയെ വിശന്നുവലയുന്ന കൽത്തുറങ്കിന്റെ ബലിഷ്ഠകവാടങ്ങൾ വിഴുങ്ങുകയുണ്ടായി. ആ നീണ്ട ജയിൽജീവിതമായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിനു വിദ്യാഭ്യയനത്തിനവസരമേകിയനുഗ്രഹിച്ചതു്. ചരിത്രം, രാഷ്ട്രീയമീമാംസ, ദാർശനിക-ധനതത്വശാസ്ത്രം, എന്നിവക്കുടാതെ ഫ്റഞ്ചുസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ വിവിധതുറകളിലേക്കും ഭാവനാസമ്പന്നമായ ആ ബുദ്ധിപ്രഭാവമഴിച്ചുവിട്ടു. അതിൽ വിജയശ്രീലാളിതനായി തിരിച്ചെത്തുകയും ചെയ്തു. ജയിൽ വിമോചനത്തിനുശേഷം, തോറെ ഫ്റാൻസ്സിലെ "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടി"യുടെ നിയന്താവായിട്ടു—ജനറൽസെക്രട്ടറിയായിട്ടു അവരോധനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹമിന്നും ആ സ്ഥാനത്തു നിതരാം പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

1939-ൽ, യുദ്ധാരംഭത്തിനു മുൻപ് "ദലാദിയരുടെ ഗവൺമെണ്ട്" തോറെയെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നതിനു" "വാറണ്ട്" കൊടുക്കുകയും "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കക്ഷി" യെ നിയമവിരുദ്ധസംഘടനയെന്ന പേർ വിളിക്കുകയുണ്ടായി. ഫ്റാൻസ്സിലെ പാർല്ലിമെണ്ടു സമിതിയിലെ ഇരുപതു "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്" അംഗങ്ങളേയും, മററു പ്രധാന പ്രവത്തകരേയും അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഒളിവിലിരുന്നുകൊണ്ട് (അണ്ടർഗ്രൗണ്ടു) ഫാഷിസ്റ്റ് വിരുദ്ധപ്രസ്ഥാനത്തിനു സംഘടിതരൂപം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

1943-ൽ, മോറിസ്സ്തോറെ മോസ്ക്കോവിലേക്കു പോവുകയും, അവിടെ ഇരു[illegible]കൊണ്ടുതന്നെ, ഫ്റാൻസ്സിലെ ജനകീയപ്രക്ഷോഭണത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുത്തു. 1944-ൽ, ജൈത്രപടഹമടിച്ചുകൊണ്ട്", ജനറൽ ഡിഗാളും മററു അധികാരിവർഗ്ഗവും, ഫ്റാൻസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചെങ്കിലും, തോറെയ്ക്കു് സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിയെത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംപോലും നിഷേധിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. പക്ഷെ ജനങ്ങളുടെ ഒട്ടുക്കവെയ്യാത്ത ശക്തിപ്രവാഹത്തിൽ, ആ നിരോധനാജ്ഞയുടെ നിയമസാധുത്വം ശിഥിലമായിപ്പോയി. 1944-നവംബറിൽ, അദ്ദേഹം രാജ്യത്തെത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ, പാരിസ്സിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ നഗരസഭാഭവനത്തിൽ വെച്ച്, 30000 സ്ത്രീപുരുഷന്മാരൾക്കൊണ്ടു ഒരു ഹാർദ്ദമായ സ്വാഗതമരുളി. ഫ്റാൻസിലെയെന്നല്ല, യൂറോപ്പിൽ വെച്ചേററവും അനുഗൃഹീത വാഗ്മിയായിട്ടദ്ദേഹത്തെ ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. അരനൂററാണ്ടുകൾക്കിപ്പുറം, ഇത്രയ്ക്കു് മഹാനായൊരു പ്രാസംഗികൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്.

"ഞാൻ ലോകത്തിലെ ഒരു പൌരനാണ്. എവിടെയായാലും എനിക്കു പ്രവത്തിക്കുവാൻ അവകാശവും അഹതയുമുണ്ട്." ഇതു മാത്രമാണ് തോറെയുമനുസ്മരിപ്പിച്ചതു്.

ആത്മത്യാഗം വിജയനിദാനം

ഫ്റാൻസ്സിലെ മുൻസിപ്പൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കാലത്തു, ഏററവും അധികം വോട്ടുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്, "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്" സ്ഥാനാത്ഥികൾക്കാണെന്നതു് നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടി"യാണ്, അവിടത്തെ ഏക പ്രബല രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയെന്നതുമവിസ്മരണീയമാണ്.

"കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്"പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഈ അജയ്യശക്തിയെ നട്ടുവളത്തിയിട്ടുള്ളതു അവിടത്തെ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ അകഥനീയമായ ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരത്തിന്മേലാണ്. ഫാഷിസ്ററു വിരുദ്ധപ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ കത്തിക്കാളുന്ന അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ കേളികേട്ട പാരീസ്സ് പട്ടണത്തിൽമാത്രം 7500 "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്" സഖാക്കളെ ബലിയർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടത്രെ! "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്" മുഖപത്രമായ "ഹ്യുമാനിതെ" ഫ്റാൻസ്സിലെ പത്രലോകത്തിൽ ഒരു ഒന്നാംകിടസ്ഥാനം മർ[illegible]ക്കുന്നു. പക്ഷെ അതിനുവേണ്ടി "കമ്മ്യൂണിസ്ററു"കാക്ക് എണ്ണമററ തീവ്രയാതനകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദേശം 150-പ്രാവശ്യത്തോളം പത്രാധിപസമിതി യംഗങ്ങളെ അറസ്ററുചെയ്യുകയും, കഠിനദണ്ഡനങ്ങൾക്കിരയാക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ-ആറുവർഷക്കാലങ്ങളായിട്ട്, അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെ തടയുന്നതിന്ന ശേഷവും കഴിവുണ്ടായിട്ടില്ല.

ഈ ത്യാഗസമ്പൂണ്ണമായ സമരചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിലോരോന്നിലും ആ നാമധേയം—ഒട്ടി നില്ക്കും—: തോറെ! മോറിസ്സ് തോറെ!!

ഇന്ത്യ—സവ്രാജ്യപ്രശ്നം.

ഇന്ത്യയുടെ നേരെ തോറെയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജീവികൾക്കുമുള്ള മനോഭാവമെന്തെന്നു, കൽക്കത്തായിലെ "ഹിന്തുസ്ഥാൻസ്ററാൻേറഡ്" പത്രത്തിന് നൽകിയ ഒരു അഭിമുഖസന്ദേശത്തിൽനിന്നു പ്രസ്പഷ്ടമാകും-: "ഇന്ത്യ ഉടൻ സ്വതന്ത്രയാകുമെന്നു ഞാനാശിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടനിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ അടിയന്തിരാവശ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമെന്തെന്നു ഉടൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. കിഴക്കൻ രംഗത്തുനിന്നു ജാപ്പുഫാഷിസ്റ്റ്, ശക്തിയെ നിശ്ശേഷം തച്ചുതകർക്കുന്നതിനു ഇന്ത്യയിൽ ഒരഖിലകക്ഷി ദേശീയഗവൺമെണ്ട് ഒഴിച്ചുക്കൂടാത്തതാണ്. എന്നാൽ യുദ്ധാനന്തരഭാവിയിൽക്കൂടി ഒരു സ്വതന്ത്ര ലോകത്തിന്റെ പുനഃസംവിധാന പദ്ധതിയിൽ ഇന്ത്യയ്ക്കുവിഭാജ്യമായ ഒരു പങ്കുണ്ടാകും" ഇന്ത്യയുടെ മോചനവിധി കുറിക്കുന്നതിനുള്ള തെളിവൊളിയെ അദ്ദേഹമുററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു സവ്രാജ്യപ്രശ്നമാണെന്നു അദ്ദേഹമേററുപറയുന്നു. തോറെയുഡിഗാളുമൊന്നിച്ചു ഫ്റാൻസ്സിനു ഒരു "പ്രജായത്തു പരിപാടി" രൂപീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

വിശ്വപൌരനായ ആ രാഷ്ട്രീയനേതാവിന്റെപേരു, വിസ്തൃതമായ ഈ ഭൂപ്പരപ്പിന്റെ ഓരോ മുക്കിലും മൂലയിലുമെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു്, ഒരു തികഞ്ഞ പരമാത്ഥം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ 1917-ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിനുമുമ്പ്, മഹാനായലെനിനെ എത്രപേർ അറിഞ്ഞിരിക്കും. "മെനക്കെട്ട പണിയെടുക്കാനുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത കഴിവാണ് മഹത്വ"മെങ്കിൽ, അതിലദ്ദേഹമദ്വിതീയനാണെന്നു പറയുന്നതിലത്ഭുതമില്ല.

Reg. No.T 26 License. No. 363/37

THE NAVAJEEVAN

One Caste One Religion One God for Humanity

Sivagiri Varkala, June 29 1945

സ്വതന്ത്രഫാർമസി

ക്ഷയം, കാസം, ഏങ്ങൽ, വാതരോഗങ്ങൾ എന്നിവയെ സവിശേഷം ശമിപ്പിക്കുവാനും, ശരീരപുഷ്ടിയും ശക്തിയും കൈവരുത്തുവാനും അനുപമമായ സിദ്ധൌഷധമെന്നു ഞങ്ങളുടെ

കരിംകുരങ്ങുരസായനം

സുപ്രസിദ്ധി നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ അതുല്യഫലസിദ്ധിയും, പ്രചാരപ്രവാഹവും നിമിത്തം, "കരിംകുരങ്ങു" ചേന്ന പേരുകളിൽ അനവധി അനുകരണങ്ങൾ അടുത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അനുകരണങ്ങളിൽ വഞ്ചിതരാകാതെ സൂക്ഷിക്കുവിൻ! മിന്നുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല. കാചവും കാഞ്ചനവും തിരിച്ചറിയുവിൻ! യൌവ്വനത്തെ നിലനിറുത്തുവാനും, പ്രസവരക്ഷയ്ക്കും ഇതിൽപരം ഔഷധമില്ല. റാത്തൽ ഒന്നിന് 5 ക. മാത്രം. പാക്കിംഗും പോസ്റ്റേജും വേറെ. ആവശ്യപ്പെടുവിൻ!

ചാലക്കുടി, കൊച്ചിൻസ്റ്റേററ്.

ബ്രാഞ്ചുകൾ:

1 ആലപ്പുഴ (പോലീസ്സ്റ്റേഷനു സമീപം) 2. കൊടകര 3. എറണാകുളം

മദനൻ

അതിയായ ക്ഷീണം, ഉത്സാഹക്കുറവ്, ഓർമ്മശക്തി ഇല്ലായ്മ, ഉറക്കക്കുറവ് ഇന്ദ്രിയസ്ഖലനം മുതലായവയെ ഇല്ലാതാക്കി യുവത്വവും ആരോഗ്യവും സൌന്ദര്യവും നിലനിർത്തി ജീവിതത്തെ ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. 6 വയസ്സിനു മേലുള്ള സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർക്കും ഉപയോഗിക്കാം. വിശേഷ പഥ്യങ്ങൾ ഇല്ല.

60 ഗുളിക അടങ്ങിയ ഡപ്പി ഒന്നുക്ക് 2 ക. മാത്രം.

ക്ഷയം, ഭ്രാന്ത്, അപസ്മാരം കാസം, മുതലായവയ്ക്ക് പ്രത്യേകം ചികിത്സ ചെയ്യുന്നതാണ്

ശ്രീമദ് രാമാനന്ദസ്വാമികൾ, സിദ്ധവൈദ്യാശ്രമം

ബ്രാഞ്ച് ബാനർജിറോഡ്, എറണാകുളം.

H. O. Trichur.

രക്തശുദ്ധിക്കും രക്തവർദ്ധനവിനും ഏററവും പററിയ

ഒരു ടോണിക്കു

"വിൻവിററാ"

ആരോഗ്യവും പ്രസരിപ്പുമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ "വിൻവിററാ"വാങ്ങി ഉപയോഗിപ്പിൻ, സ്ത്രീകൾക്കു പ്രസവാനന്തരം അത്യുത്തമം, വളരെ രുചികരം.

നിർമ്മാതാക്കൾ വക്കം ആയുർവേദഫാർമസി, A-O. കടയ്ക്കാവൂർ

ജീവകാന്ത ചികിത്സ.

ഈ ചികിത്സാപദ്ധതിക്കു ഔഷധം വേണമെന്നില്ല. വാതം, ഭ്രാന്തു, അപസ്മാരം മററു ഭൂതാവേശങ്ങൾ മുതലായവ ശമിപ്പിക്കാം.

ഇതു ഒരു ആത്മവിദ്യാപദ്ധതിയാണ്.

...മെസ്മറിസം, ഹിപ്നോട്ടിസം, മനോവശ്യശാസ്ത്രം മുതലായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവലംബി...ണ് ഈ ചികിത്സ നടത്തുന്നത്. ഈ പദ്ധതികൾമൂലം ...ഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.

...സി. എസ്സ്. ഗോവിന്ദൻവൈദ്യർ. പാണാവള്ളി... ...O. കത്തിയതോ...

Edited & Printed by Swami Sri Narayana Theerthar at the C. M. PRESS, EDAVA and Published at Sivagiri, Varkala, Travancore.